

[Petra Petersen.]

arbejdsdag. Jeg synes, det er meget vigtigere — det må være vigtigt for os — at vi giver de åndssvage, der på alle områder er samfundets stedbørn, al den glæde og tilfredshed i livet, som der er mulighed for at give dem.

Det er vel også et spørgsmål, om beskæftigelse ved landbrug i dag er en rigtig anbringelse for de åndssvage. Landbrugsdrift er ikke det samme i dag som for blot en halv snes år siden; det mekaniserede landbrug har jo ikke anvendelse for arbejdskraft, der ikke er højt kvalificeret. Derimod kan man, som samfundet er indrettet, oprette beskyttede værksteder for de lettere åndssvage — man må jo tage hensyn til arbejdsmarkedet med de mange arbejdsløse, vi stadig har, men desuden er det vigtigt, at de åndssvage ikke udsættes for konkurrence; det kapitalistiske samfund er hårdt nok mod dem endda. Vi har vel lov at håbe, at den lov om revalidering, ministeren har bebudet, vil indeholde noget af dette.

Ministerens forslag til et åndssvagenævn lider efter min mening af en alvorlig brist. Der har været talt om folketingsmedlemmernes deltagelse i dette nævns arbejde. Jeg synes, det er en brist, at man heller ikke her har medtaget funktionærer fra vore institutioner, ligesom jeg ikke synes, at der er pædagoger nok i dette nævn.

Må jeg slutte, som jeg begyndte, med at sige, at vi er glade for lovforslagets fremsættelse. Vi er glade for de gode og humane tanker, som vi synes ministeren har nedlagt i det; vi afventer nu betænkningen fra det folketingsudvalg, som bliver nedsat til behandling af sagen, og vil så til sin tid tage stilling til de enkelte afsnit og de enkelte paragraffer.

Lovforslaget om forsørgsforlængelse for åndssvage under børneforsorg kan vi tiltræde.

Gertie Wandel: Det er en glæde for de mange, som har tilknytning til den meget store gruppe åndssvage, vi har her i landet, at få dette lovforslag i hånden. Jeg vil ligesom ordførerne rette en tak til den højtærede socialminister, som så hurtigt efter betænkningens afgivelse har fremsat dette lovforslag. Det var ikke så lyse ud-

sigter, der forelå, da vi i januar i år fik afsnit I af betænkningen; man må have arbejdet meget hårdt i kommissionen for at blive færdig såpas hurtigt. Det må alle, der har tilknytning til de åndssvage, være meget taknemlige for.

Det er en god betænkning og et godt lovforslag; der findes mange gode ting blandt de foreslåede ændringer. Endvidere er en meget mærkelig formulering af formålsparagraffen, som jeg ankede over i foråret, blevet rettet; nu står der frit og åbent overalt, at forsorgens væsentligste formål er at skaffe de åndssvage en tilværelse så nær det normale som muligt.

Jeg behøver ikke at gå nærmere ind på de mange gode forslag, der stilles vedrørende udbygningen af anstalterne; de har været berørt. Men jeg vil opholde mig lidt ved det åndehul for det private initiativ, som findes i § 9, stk. 6. Der har aldrig før været givet støtte til det egentlige private initiativ under åndssvageforsorgen. Den var jo selv en privat institution, der ikke kunne bevilge noget til andre. Nu står der i lovforslaget, at der kan ydes tilskud til oprettelse af kommunale eller private institutioner for åndssvage. Der står ganske vist ikke noget om driften, men det kan man jo komme tilbage til senere. Der er også foreslået tilladelse til, at egnede åndssvage børn optages i børnehaver; det står ganske vist ikke i lovforslaget, men det står i kommissionsbetænkningen, og det vil give mulighed for meget godt arbejde.

Med hensyn til en ting, som jeg ankede over i januar, er der ikke sket nogen væsentlig ændring, men dog en ændring, som er til det bedre; det drejer sig om terminologien. Jeg er for så vidt enig med den højtærede socialminister, når han siger, at der ikke er nogen væsentlig forskel på ordene åndssvag og evnesvag. Jeg synes dog, at Landsforeningen for Evnesvages Vel i sin tid havde fat i noget af det rigtige: der skulle et mildere syn på de åndssvage til, og dertil hjalp ordet evnesvag; men det er, ligesom ordet åndssvag er for omfattende, det omfatter hele gruppen fra de allerdårligste til de kun ganske let åndssvage. Det er for meget; men også her synes jeg man er på ret vej. I kommissionsbetænkningen er på side 40 svagtbegavede og åndssvage nævnt sammen, og den højtærede social-